

Proloog

La Cimada, ruim dertig jaar geleden

Er klinkt muziek en gelach. Is ze daar wakker van geworden? Door het kleine dakraam komt weinig licht. Is het nacht, of nog avond? Ze heeft geen idee hoelang ze heeft geslapen. Ze wrijft in haar ogen en geeuwt hartgrondig. Mama heeft haar bij het naar bed brengen nog voorgelezen, maar is dat uren geleden of slechts even? Ze gaat rechtop zitten en ziet door het raampje heen een halve maan. In het vage licht vangt ze een glimp op van haar nichtje dat op een matrasje op de grond ligt. Diep in slaap.

De geluiden klinken aanlokkelijk. Feestelijk. In de loop van de afgelopen dag zijn er steeds nieuwe mensen gearriveerd, bekenden maar ook vreemden. De sfeer was vrolijk. Een beetje opgewonden zelfs. Volgens mama kwamen ze allemaal omdat er 's avonds feest zou zijn, waarvoor zij te klein was. Zij moest gewoon naar bed. Maar nu is ze wakker. En zo te horen is het feest nog niet voorbij.

Impulsief gooit ze het laken van zich af en trippelt op blote voeten over de houten vloer naar het raampje. De muziek klinkt hier luider. Vrolijk. Ze moet erom lachen en kan niet goed stil blijven staan. Ze wil ook dansen en ze kijkt zoekend om zich heen. In het vage licht kan ze net haar felroze slofjes zien. Nu ze eenmaal wakker is, komt haar nieuwsgierigheid naar boven. Van mama mocht ze niet naar het feest, maar misschien kan ze kijken zonder dat mama het merkt.

Behalve muziek hoort ze ook stemmen. Ze herkent de lach van tante Marian, haar moeders zus. Zonder nog een moment te aarzelen loopt ze naar de deur. Haar kamertje is op de zolder van de oude boerderij waar zij en haar moeder al geruime tijd wonen. Behalve zij twee, tante Marian en haar nichtje zijn er op dit moment nog zeker twaalf andere mensen op de boerderij. Een paar daarvan zijn er al langer, net als zij, de rest is gisteren aangekomen. Er hing duidelijk iets in de lucht. Een feeststemming. Vanmiddag was er een hoop drukte in de keuken. Toen ze er vroeg om iets te drinken, stuurde tante Marian haar snel naar buiten met een ijsje dat zelf had gemaakt van gepureerde aardbeien en sinaasappel. Ze mocht niet in de weg lopen. Ze hadden het druk. Het maakte

haar niet uit. Het ijsje was lekker en de zon buiten scheen uitbundig. In haar korte rokje en eenvoudige T-shirt dat mama had opgeleukt met geborduurde bloemen was ze in de tuin gaan zitten. Ze speelde met de katten. Eén ervan heeft jonkies en ze heeft er een hele tijd op haar knieën bij gezeten. Tot mama haar kwam zoeken.

In plaats van het gebruikelijke avondeten hadden zij en haar nichtje enkel een broodje gekregen en daarna waren ze naar bed gebracht. En nu vieren de grote mensen zo te horen feest. Waar zij niet bij mag zijn. Want ze is een kind. Ze grimast. Ze is zes! Haar nichtje is een kind: zij is pas drie en dus veel te klein voor een feest.

Inmiddels is ze de trap af. Ze is te nieuwsgierig om binnen te blijven en bovendien is ze dol op muziek. Ze houdt haar hoofdje schuin om beter te kunnen luisteren. De muziek komt van achter de boerderij. Daar is een groot overdekt terras dat helemaal doorloopt tot aan de grote schuur waar de katjes zitten. Als het te warm is om in de zon te zitten, eten ze op dat terras aan een tafel die zo groot is dat ze allemaal meer dan genoeg ruimte hebben. Blijkbaar wordt daar het feest gehouden.

Ze duwt tegen de dikke, houten achterdeur en moet allebei haar handen gebruiken om hem ver genoeg open te krijgen. Behalve de vrolijke muziek hoort ze nu duidelijk ook gelach en gepraat. Het klinkt als een echt feest. Opgewonden doet ze een paar stapjes vooruit en kijkt om het hoekje. Het eerste wat ze ziet is dat de tafel helemaal opzij is geschoven om meer ruimte te maken. Op de vrijgekomen plek wordt gedanst. Ze probeert de mensen te tellen. Doordat niemand lang op dezelfde plek staat, is het moeilijk. Twaalf? Veertien? Zestien? Ze ziet mama voorbijkomen in een lange witte jurk met een wijde rok en drukt zich nog iets meer tegen de zijmuur van de boerderij. Ze mogen haar niet zien.

Tante Marian danst met Rafael. Hij is gisterochtend gekomen en ze weet niet precies wie hij is. Ze kon hem niet verstaan, maar hij had haar gekieteld en mama een zoen gegeven toen ze hem een glas wijn gaf.

Ze herkent Narcissa, een vrouw met lang, bijna witblond haar dat nu in een vlecht zit, die mee zwaait als ze op de muziek ronddraait. Zij is er al net zo lang als mama en zichzelf. Ze is de jongste van de groep en af en toe past ze op haar wanneer mama de boerderij verlaat en zij niet

mee mag. Zij danst met Jaime. Jaime is aardig, ze mag soms paardjerdend op zijn schouders.

Haar blik valt op een volledig in het zwartgeklede man en instinctief doet ze een stapje terug. Hij is er maar heel soms en ze is een beetje bang voor hem. Iedereen lijkt anders te doen als hij er is. Drukker, gejaagd, een beetje gespannen. Hij heeft donkere ogen die hij altijd een beetje dichtknijpt en ze verstopt zich meestal achter mama als hij in haar richting kijkt. Volgens mama is hij de eigenaar van de boerderij en moeten ze hem dankbaar zijn dat ze hier mogen logeren. Daarom zijn met name de vrouwen altijd heel aardig tegen hem. Ze weet dat mama soms naar hem toe gaat. Hij woont in een ander huis in de buurt, maar hij komt af en toe kijken of alles goed gaat. En dan zoent hij de vrouwen. Hij heeft een ingewikkelde naam die ze niet kan uitspreken en toen had hij gezegd dat ze hem maar Duc moest noemen. Zal hij boos worden als hij haar ziet? Zeggen dat ze naar bed moet? Hij zit met een onbekende man te praten en ze hoopt dat hij haar niet heeft gezien. Haar moeder is klaar met dansen en leunt tegen Ducs schouders. Zijn arm glijdt om haar...